

LOVEC DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

Lovec duchu

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

čtení ■ radost ■ poučení

Doporučujeme další e-knihy:

Lotte Kinskofer – Zločin – Černý sníh

Katrin Stehle – Zločin – Ledové oči

L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

L. J. Smith – Temné vize – Odhalení

Derek Meister

Lovec duchů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LOVEC DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

LOVEC DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

*Smutné je, že hlupáci jsou tak sebejistí, zatímco moudří lidé jsou
vždy plni pochybností.*

Bertrand Russell
Britský matematik a filozof

1.

Southend-on-Sea – Essex, Anglie

Díra v plotě vedla do jiného světa.

Ian Boroughs se instinktivně zdráhal prolézt plotem a ocitnout se na staré vojenské základně Royal Air Force, která ležela na kraji města.

Ianova zlá předtucha, to byl jen neurčitý pocit, mnohem jemnější než vítr, který ho studil pod košilí s krátkým rukávem.

Zmiz odsud, Iane. Otoč se.

I tehdy, když tu byl poprvé, se svým psem Zerem, vál od Severního moře chladný vítr a opíral se mu do nahých paží.

I tehdy se ho při pohledu na baráky a ruiny opuštěného letiště zmocnil tíživý pocit, který se mu v hrudi rozrostl v neproniknutelné klubko strachu.

„Co se děje? Snad nemáš strach, Iane?“ Steve, který se blížil s Cathy a Michelle, se přezíravě smál. Vyzbrojen páčidlem a těžkým kladivem se protáhl dírou kolem Iana.

S mocným výkřikem zalomcoval kapitán southsharského ragbyového týmu plotem tak silně, až se dvacet metrů drátu roztrásl. Hlasité hučení způsobilo, že sebou Ian lehce trhl. Odhr-

nul si z čela špinavě blondaté vlasy a obrátil oči v sloup. Proč musel zrovna tenhle idiot jít s nimi?

Byl vlahý červnový večer. Muselo být tak po desáté, protože se slunce pomalu sklánělo za domy přístavního městečka Southend-on-Sea.

Steve mávl na svoji přítelkyni Cathy, blondátou krásku z vedlejší třídy. Bylo jí osmnáct a všechny přivezla na místo svým polorozpadlým fordem. Vnikli sem v pěti, aby vypáčili starý trezor, který před pár dny našel v hangáru Bpm.

Obyčejně se podobných dobrodružství účastnili Ian a Bpm sami, ale Bpmu se líbila Cathyina kamarádka Michelle. Už měsíce se pokoušel domluvit si s ní rande. Nález se ukázal jako dobrá záminka, jak ji konečně dostat na schůzku. Bpmu nevadilo, že o tom řekla Cathy. Koneckonců věděl, že Cathy dost přitahuje Iana. Jen se mu vůbec nezamlouvalo, že s sebou dívky musely vzít zrovna Kapitána Držku Steva.

„Hej, buďte v klidu. Já to udělám,“ pokusil se Steve změkčit úsměvem svoji hranatou, tvrdou bradu. Sebevědomým gestem zvedl páčidlo, pak si přitáhl Cathy a políbil ji. Aniž by dívkám pomohl, protáhl se na druhou stranu, přeběhl startovací plochu a s mocným hulákáním zmizel ve tmě.

Bpm si vytáhl z uší sluchátka od mobilu, poslouchal totiž empétrojku, podíval se na Iana a zakroutil hlavou. „Hvězdný čas nula-nula-naprosto-beznadějný. Mladická nerozvážnost,“ ušklíbl se. Bpm měl na sobě černé tričko Iron Maiden, na němž zombie Eddie ve výmluvném gestu ukazuje vztyčený prostředníček. Narovnal si výstřední letecké brýle a odkašlal si. „V těch troskách prý straší. A taky tam údajně bydlí bezďáci... Když tě nedostanou strašidla, dostanou tě bezdomovci.“ S přehnanou

galantností podal Michelle ruku, aby jí pomohl prolézt dírou. „Ale já jsem tady. Smím prosit?“

Po Michelle se plotem protáhla Cathy. Na okamžik, než se rozplynul v mořském vzduchu, zachytil Ian závan jejího parfému. Když Cathy prolézala dírou, vyhrnulo se jí tílko. V posledním večerním světle zazářilo její nahé tělo. Už byla skoro na druhé straně, když se najednou otočila a na Iana se usmála. Hnědé oči jí zářily zlatem a Ian měl pocit, že v nich zahlédl jiskru.

Naposled tu byl před pěti lety se Zerem. Ještě si pamatoval, jak namáhavě přetahoval kolo přes prověšené pletivo, aby mohl prozkoumat opuštěné místo. Tehdy studený zimní vítr narážel na osiřelou startovací dráhu a slunce se mnohonásobně odráželo od rozmlácených oken hangáru. Ian projížděl na kole halami a v opuštěných budovách, které se za městem majestátně tyčily jako starodávné ruiny, si hrál se svým irským setrem.

Když se letectvo odstěhovalo, starosta se dlouho a urputně snažil prodat haly LG. Koncern měl v plánu vyrábět tady mobility, ale pak od tohoto záměru upustil. A protože se budovy nedaly pronajmout ani jako obrovské diskotéky, byly odsouzeny k zániku. Teď se v bývalém vojenském prostoru scházeli mladiství, kteří tu pořádali zakázané automobilové závody, zamilované pářečky a pár maníků z klubu BMW z Great Wakeringu.

Teskné, tmavé paneláky, pomyslel si Ian. Ve večerním světle vypadaly jako obrovské rakve. Zříceniny na spadnutí. Sedmnáctiletému Ianovi připadaly neforemné hangáry živé – jako by haly s rozmlácenými okny a vytrhanými ocelovými dráty byly nějaká zvířata, která na něj zírala nesčetnými očima.

Před pěti lety sem jen stěží někdo zabloudil. Pár mladistvých hrálo kousek od zbořené věže fotbal. Ian se tady se psem potuloval až do večera, prohlédl si ale jen nepatrný úsek letiště. Zchátralé budovy, věže a kanceláře se mu zdály příliš velké, příliš spletité a příliš hrůzostrašné. Hlavně hrůzostrašné. Když se ohlásila noc a vítr se zapletl do kusů betonu a začal se prát se strhanými plastovými cedulemi, Ian radši odešel.

Nyní stál na štěrkové cestičce před plotem znovu a nemohl odtrhnout oči od Cathyiných blondatých vlasů a tílka, pod níž se jí v posledních paprscích slunce rýsovala prsa. Pohlédl na Bpma, ale kamarád si ho nevšímal. Jako vždycky poslouchal hudbu. Od jeho jedenáctých narozenin to vypadalo, že si sluchátka vyndává jenom na spaní. Ian se musel smát. Bpm nedostal svoji přezdívkou neoprávněně. Tak jako jiní potřebovali po ránu kafe, aby se postavili na nohy, Bpma nastartovaly songy s mnoha *beats per minute*.

Než Ian prolezl plotem, ještě jednou se ohlédl. Za ním se tyčily budovy Southendu. čřzachovnice ze štítů a střech. Červené světlo zapadajícího slunce ozařovalo stále stejně špinavě nachové střechy stále stejných domů ve stále stejných ulicích.

„Dávejte pozor, kam šlapete!“ Ian otevřel zrezivělá železná vrata. Vyvalil se na něj pach benzínu a prachu. Když došlápl na zem, zaskřípaly mu pod converskami střepy a kusy omítky. Na kotníkových plátkách byly bílým fixem namalované postavy z manga. Jenže látka už byla na mnoha místech sedřená a podrážky prošoupané, takže cítil pod nohama každý kamínek.

Kancelářská chodba, kterou někdo prostrčil halou jako krabici od bot, byla ponořená do tmy. Světlo sem pronikalo jen ně-

kolika větracími šachtami a zničenými plastovými deskami ve střeše. Nějaký idiot je musel vymlátit kladivem, protože z nich izolační vlna a kabely vylézaly jako vnitřnosti. Na zdech se rádo by umělecky projeví malíři graffiti.

Několik fotek a strhaných plakátů tryskáčů svědčilo o tom, že chodba a přilehlé kanceláře bývaly kdysi obydlené. Železné dveře vedly do tří prázdných kanceláří, bývalé jídelny a zpustlé šatny. Vypadalo to, že dveře jsou většinou pokřivené a zrezivělé.

Za chlapci šly Michelle a Cathy, volaly na Steva, ale nedostaly žádnou odpověď. Ianův nepříjemný pocit s každým krokem sílil a on doufal, že si Steve dělá jen hloupou legraci.

Měli bychom jít. Zapomeneme na trezor. Opravdu v něm nic není.

„Michelle?“ Bpm si vytáhl sluchátka z uší. „Tamhle vpředu je ten trezor.“ Ukázal na otevřené dveře po pravé straně chodby. Místnost se utápěla v naprosté tmě.

„Kde je Steve?“ zeptala se Cathy.

„Nejspíš někde hulí,“ odsekl Ian nervózně a postavil se vedle Bpma. Jeho kamarád právě předváděl Michelle svoji novou hračku, kterou dostal od táty minulý týden k sedmnáctinám.

Sto dvacet sedm funkcí a dá se s tím i telefonovat, chlubil se Bpm a ještě na diskotéce Ianovi ukázal, jak lze v mobilu bez problémů surfovat na internetu. Od té doby, co si Bpmova matka před třemi lety sbalila na Vánoce kufry, se mu otec snažil dělat radost štědrými dárky.

Bpm si posadil letecké brýle do černých vlnitých vlasů a na mobilu zapnul dotykový displej. Zmáčkl pár kláves a triumfálně podal mobil Michelle.

„Stiskni volat!“ Michelle se zmateně podívala na Iana, ale pak udělala, co jí řekl. Slabý paprsek světla pronikl tmou. Odhalil prach v předsíni a posvítil na sprchy pro bojové piloty kousek před nimi. Teď se v nich hromadily špinavé autobaterie.

„Funkce baterka. Bomba.“ Bpm položil Michelle ruku kolem pasu a vedl ji místností. „Mobil, baterka, internetový prohlížeč, e-mail a zrcátko na líčení. Jednoduše geniální!“

Až moc dokonalé, pomyslel si Ian. Bpm popadl starý automat na kolu a s hlasitým skřípěním ho odtáhl stranou. Za autem se objevil trezor velikosti mikrovlnky. Měl poškrábaný lak a heslový zámek byl zničený. Vypadalo to, že se do sejfu pokusil dostat už někdo před nimi.

Michelle si se zaujetím dřepala na zem. „A ty si myslíš, že to otevřeš kladivem?“

Bpm se přemýšlivě podrbl na bradě. „Hm, uvidíme. Až Steve vylátí volné šrouby, můžu to zkusit.“ Se smíchem se svalil k Michelle a z kapsy ošoupané olivově zelené bundy vyčaroval dvě plechovky piva.

Ian se ohlédl po Cathy, ale ta už zmizela za dalším rohem. „Najdu Steva. Může to ale trvat dýl,“ zavolal na Bpma. Bpm přikývl a tajně mu naznačil, že *perfektní*.

Ian se vydal za Cathy a za zády mu zněl smích Bpma a Michelle. Přál kamarádovi hodně štěstí, jenže Bpm většinou každé nadějně rande na poslední chvíli pokazil nějakou nejapnou hláškou.

Ian opatrně postupoval dál do tmy. Zapomněli si s sebou vzít baterky. Vlastně tu chtěli být o dvě hodiny dřív, ale Cathyin rozpadlý ford vpůli cesty vypověděl službu a museli ho tlačit až k nejbližší benzinové stanici.

Ian se v bílém tričku třásl zimou. Cyklistickou bundu bohužel nechal na zadním sedadle auta.

„Cathy?“

Těch pár oken bylo zatlučených nebo zazděných, takže nemohl vidět, kde chodba končí. Větracími šachtami už dovnitř nepronikalo žádné světlo. Ian upřeně zíral do tmy. Kolem převrženého grilu se válelo pár bas od piva.

Za rozpadlou skříní se chodba větvila. Ian usoudil, že se Steve schovává v tmavém koutě. „Přestaň dělat blbosti. Potřebujeme to páčidlo a kladivo.“ čržeptal, aniž by věděl proč. Pomalu zabočil za roh a zadržel dech. Steve nikde. Kapitán Držka nejspíš bloumal někde jinde. Po dobrých pěti metrech ústila chodba do ocelových dveří, které vypadaly poměrně zachovale.

Ian se zaposlouchal, měl dojem, že slyší kroky. Ale ten klapot vydávaly jen vzdálené kapky.

KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP...

Možná se Bpmu pro jednu podařilo mlčet a válel se s Michelle pod sprchami bojových pilotů.

Má ta základna vůbec ještě přívod vody? To není moc pravděpodobné. Ale pokud tu nekape voda, tak co?

„Cathy?“ Ian došel k ocelovým dveřím. Sáhł na kliku a ucu-kl. Klika byla ledová. Chvíli se zdráhal dveře otevřít, ale pak je vší silou rozrazil.

Studený zápach dílny. Ian potřeboval chvíli, aby se zorientoval. Najednou měl pocit, že stojí venku.

Hala byla vyšší než třípatrový dům a delší než řadový domek, ve kterém Ian bydlel. Plechová střecha byla na mnoha místech vylámaná. Kolem něj stály vraky aut. Za bednami plnými

Kvílení najednou ještě zesílilo. Bylo tak hlasité, že Iana rozbolel bubínek a musel si zacpat uši. Vykřikl, ještě zahlédl, jak se ti dva v autě lekli a Steve našťavaně otevřel dveře.

Ianovi pulzovalo v hlavě. Zvuk se mu zatínal do lebky jako nůž. Se sténáním couval. Měl pocit, že hluk vychází z jednoho zdroje a ten se na něj řítí.

„Proboha,“ hlesl. Musí to být někde za těmi stany, asi tak třicet čtyřicet metrů odsud. Nic neviděl, ale něco tam je.

Něco v tom hangáru je.

Něco strašného.

Už dávno neměl takový strach. Ian měl pocit, jako by se řítíl do studny. Toužil se zachytit okraje, aby zabránil pádu, ale čím víc se vzpouzel, tím rychleji padal a o to větší byl jeho strach.

Ten zvuk ho nemilosrdně tlačil k zemi. Klesl na kolena, chtěl se zvednout, ale bolest mu v tom zabránila.

Steve se postavil před něho. Kapitán Southsharku si ho naspěně prohlížel a pomalu si zapínal pásek. „Co to tady předvádíš za etudu?“ zařval, ale Ian mu nerozuměl. Ve snaze odpovědět oddálil ruce od uší, ale řekl jen: „Já...“ Pak ucítil něco teplého na rtech.

Tekla mu krev z nosu. Svezl se na kolena. Chtěl se opřít o Steva, ale ten uhnul.

„Iane? Co se děje?“ Cathy. To byla Cathy. Někde šikmo za Stevem. Bylo těžké se v tom kraválu soustředit. Ian se podíval jejím směrem a nemohl uvěřit tomu, co se odehrálo v příští vteřině.

Všechny stany vzplály najednou. Nezačaly jednoduše doutnat na jedné straně, ale s hlasitým FUUUUUUčřžčřžčřžčřžčřžčřžčřžčřž je pohltily plameny. Ianovi se zdálo, že na jejich plas-

Jenom se odsud dostat. Jenom se dostat pryč od těchto... těchto *duchů*. Ian proběhl kolem umýváren a běžel dál chodbou, klopýtal a málem upadl. Z posledních sil vyrazil dveře a vyběhl na odletovou dráhu. Kvílení konečně zesláblo.

Až když se protáhl dírou v plotě, pozvolna nastal klid. Bradu a košili měl potřísněné krví. Cítil pouze své srdce.

A o pět kroků dál spatřil kryt chladiče policejního auta.

2.

Transkanadská dálnice,
65 km od Ottawy, Kanada

„Ztratit ho? Ne, ani na vteřinu!“ Zachary pohladil pitbula, který za ta léta vybledl. Nechal si ho vytetovat v den zkoušky k získání řidičáku na nákladáky a z černého tetování se časem stalo světle modré. Když Zachary napjal svaly, psisko vycenilo zuby.

Nevrle přihodil pár mincí do nástěnného telefonního automatu a popadl láhev heinekenu, kterou si na něj před dvaceti minutami položil. Vypil ji na jeden zátah. Zachary nesnášel dlouhé telefonování. A nesnášel, když mu šéf všechno čtyřikrát vysvětloval.

„Ne. Jsme mu na stopě... Jo, v jednom baru na sedmnáctce někde mezi... moment...“ Zachary stočil zrak na mapu Kanady, kterou nějaký vtipálek pověsil vedle vstupních dveří vzhůru nohama. Venku zaburácely dva tahače od Kenworthu, pod koly rozdrtily šterk z parkoviště a pak zahnuly na transkanadskou dálnici. „Asi pětasedesát kilometrů před Ottawou. Mezi Renfrewem a Arnpriorem... Co? Odkud k čertu...“ Zarazil se. Měl by uvážlivěji volit slova. „Odkud to mám vědět, prosím tě? Netuším, kam má s tou bednou namířeno. Nejspíš zpátky do Ottawy.“

Z beden připojených k počítači, které sem postavila obsluha místo jukeboxu, se dral pop. Písnička z 80. let. ABBA zpívala něco o jakémsi super trouperu. Zachary neměl ani tušení, co je super trouper. Nervózně se chytil za ucho a druhé ještě víc přitiskl ke špinavému telefonnímu sluchátku, aby šéfovi líp rozuměl. Ale vlastně věděl, co přijde: Mají profesora dál pronásledovat a vyčkat na vhodnou příležitost, aby si s ním *promluvili*.

„Kdo byl v laboratoři jeho co? Kontaktní osoba? Netuším, hergot. Já... Co? Já nenadávám. Ale jak to máme vědět? S Tanem jsme přece dřepěli před tou zatracenou laboratoří dvě hodiny.“ Se zmínkou o dnešním poledni přihodil další minci. Slunce pralo střešním oknem dodge a i přes baseballovou čepici mu spálilo čelo a uši. Už se loupal. Celé dvě hodiny nenápadně parkovali před budovou Kanadského výboru biotechnologického poradenství a předstírali, že hledají něco v mapě a že si zapínají turistické batohy. Přitom měli pořád na očích vchod do rozsáhlého komplexu s jednoposchodovými stavbami ze 70. let. Ani Zachary se neodvážil jít k Chalk Riveru, kde se nacházely biologické laboratoře kanadské vlády, aby se blíže informoval, co tam profesor chtěl. Ani jednou si nedovolili vystoupit a jít se vymočit do lesa.

To všechno ze strachu, aby jim dědek neproklouzl. Tan se celou dobu vrtěl na sedadle spolujezdce a nadával. Nakonec mu Zachary podal prázdnou láhev od vody Evian, aby se vyčural do ní. Tan byl nervózní, už když pronásledovali profesora z Ottawy ve stepi. Nejradši by si dědka položil na zadní sedadlo a vrazil mu vystřelovací nůž do žeber. Už měl toho výletu pomalu dost.

Kolem třetí hodiny se ve vrátnici konečně zvedla závora a dědek vyjel. Když projížděl zrezivělým Datsunem Cherry z roku 1975 kolem nich, podařilo se Zacharymu nahlédnout do vozu. Na sedadle spolujezdce spatřil kovovou bednu.

Zachary lovil z náprsní kapsy džínové vesty mince a pokoušel se vydolovat z láhve poslední kapku piva. Nevrlé začal krmit telefon mincemi. CINK – CINK – CINK.

„Samozřejmě že si nás nevšiml. Ne. Co máme dělat teď? Já... Ne, já se nerozčiluju. Ale my tu odvádíme sakra dobrou práci. A já... Víc peněz? Jasně že chci víc peněz! Jo, vezmeme vám i tu bednu. Jistě. Mám ji přidělat Tanovi na kolo, nebo ji poslat tryskáčem do Buenos Aires? Já...“

Došly mu mince. S nadávkami práskl Zachary telefonem, až se po něm ohlédli tři kamioňáci sedící na barových židlích. Na chvíli se zamyslel, pak ještě jednou pořádně třískl do telefonu. Spokojeně se na muže usmál a se zadostiučiněním zjistil, že se raději mlčky starají o své burgery a fazole. Prázdnou láhev od heinekenu postavil na telefon, a když procházel kolem kamioňáků, vrazil do nich.

Pult končil létacími dveřmi vedoucími na toalety. V přední části pronikaly dovnitř zaprášenými okny paprsky slunce, v zadní části byla příjemná tma. Zachary prošel kolem záchodů a zaklepal na ocelové dveře. Prohlédlo si ho malé oko kamery. Ušklíbl se a za pár vteřin uslyšel zvonek. Kovbojskými botami otevřel dveře a okamžitě se ho zmocnila hudba. V klubu sice vládl hluk, ale také příjemný chládek.

Zachary poodrhnul sametový závěs a nahlédl do místnosti. V klubu bylo přítmí i během dne. Dlouhé závěsy visely až k zemi. Zrcadlová koule a pár reflektorů se odrážely v kovových

plátech, které majitel postavil mezi jednotlivé stoly jako přepážky. Polonahá gogo tanečnice sjížděla po tyči a snažila se vylákat z malého počtu hostů nějaké bankovky.

Zachary o prsatou ženu ani nezavadil pohledem. Mířil přímo ke stolu, který byl obložený větším množstvím láhví od piva a tex-mex žrádlem.

„Nesnáším tyhle telefonáty o čtvrté.“ Zachary se posadil vedle svého vyzáblého blondatého parťáka. „My kvůli němu objíždíme svět, a on nechce, abychom používali mobily.“ Pustil se do studeného burrita.

Blondák jenom kývl. Zachary si všiml, že už zase nepřetržitě podupává pravou nohou. Devatenáctiletý Tan Björnsdotter se za své jméno styděl. Považuje se za pořádného chlapa, a má holčičí jméno. Björnova dcera, pomyslel si pohrdavě Zachary, kterému to jméno neustále připomínalo kopr. A tak na něj Tan i působil: nehotově, neurčitě, neuchopitelně, slizce a svým způsobem studeně. Vyloženě hovorný Tan nebyl nikdy a to věčné čekání mu jazyk také nerozvazovalo. Tan neustále působil napjatě, podrážděně a přetaženě. Někdy se Zachary v duchu ptal, jestli se Tan vůbec při něčem uvolní? Že by při sexu?

Podíval se na gogo tanečnici, ale měl dojem, že Tan ženu vůbec nevnímá. Zachary nevěřícně potřásl hlavou a pustil se do burrita. Ve svých dvaatřiceti letech se cítil za mladšího kolegu zodpovědný.

„Co dělal?“

„Seděl tam.“

„Seděl tam?“ Zachary sraštil čelo. „Telefonoval? Co jedl? S kým mluvil?“

„Ne.“

„Ne? Nemůžeš používat i celé věty?“ Zachary se usmál a podal Tanovi pivo. Lehce si přiřukli.

„Co říká šéf? Nechat ho vyměknout jako ostatní?“ zeptal se Tan.

„Přesně tak.“

„Co bedýnka?“

„Bedýnku si vezmeme k sobě.“ Zachary usrkl piva a otočil se. Jen čtyři stoly z nějakých třiceti byly obsazené. Vedle nouzového východu seděl jejich muž. Profesor si odložil klobouk na stůl, pečlivě si na pleši urovnal pár vlasů, které mu ještě zbyly, a napil se minerálky. Aspoň Zachary měl za to, že je to voda, a ne gin.

Ačkoliv tam dědek seděl naprosto tiše, působil na Zacharyho roztěkaně, jako štvanec. Měl vrásky ve tváři a na čele hluboké rýhy. Hnědý manšestrový oblek se záplatami na loktech vypadal ošuntěle. V ruce držel hůl, neustále jí otáčel a zíral přitom na otvory v kovové krabici, která ležela vedle jeho klobouku.

„Nemám z toho dobrý pocit, Zachu. Ta krabice – něco tu nehraje.“ Navzdory hlasité hudbě Tan šeptal. „Byl tam uvnitř dvě hodiny, a vyleze s takovouhle starou kovovou bednou? Co myslíš, jak je stará? A viděl jsi, co je na ní?“

Zachary, který dosud sledoval profesora, zavrtěl zamítavě hlavou. Bedna měřila asi 30×30×60 centimetrů. Předpokládal, že je z hliníku, ale teď už si tím jistý nebyl. Připomínala mu vojenskou bednu ze 30. let. Na víku měla tři ucha, která se dala odejmout, a po každé straně bedny byly dvě nálepky.

„Nějaké jméno?“ zeptal se Zachary a otočil se ke svému mladému kolegovi.

„Co? Ne. Výstražné značky. Jsi slepý?“

Zachary sáhl po starém mobilu a zaostřil na kovovou bedýnku. Nálepek si už sice všiml, ale nevěděl, co ty symboly znamenají.

Nenápadně je vyfotil, přitom ale předstíral, že si chce vyfotit gogo tanečnici.

„Až najdeme nezabezpečenou síť, pošleme mu ty obrázky mailem,“ oznámil Tanovi a dopil pivo. Po návratu z vězení si vydělával jako řidič kamiónu a viděl už spoustu varovných symbolů, ale povědomý mu byl jenom znak se třemi kruhy. Bezděčně si vzpomněl na filmy se zombie, které jako dospívající tak rád sledoval v garáži. Nejednalo se o symbol nakažlivé nemoci?

3.

Ian bydlel na kraji města. Bohužel ne u moře, ale ve čtvrti s řadovými domky, která se táhla do mírného kopce. Řadu úzkých červených domů z pálených cihel uzavíral na křižovatce starý supermarket, základní škola a hřbitov. Ačkoliv každý dům i zahrada v jeho ulici vypadaly trochu jinak, přišly Ianovi jako variace na stále stejné téma. Burtonovi odnaproti měli zelené záclony, u Koslowských stála na předzahrádce kašna v barokním stylu a Ianův nevládní otec si nechal na obložení přivést šedé kusy mramoru.

Často se ptával sám sebe, co je horší – kdyby všechny domy a zahrady byly úplně stejné, nebo tyhle bezradné pokusy o jedinečnost?

Bpm znal odborný výraz pro ony smutné pokusy sousedů odlišit se, ale Ian ho zapomněl. Nejradši by zapomněl i na tyhle řadové domky. Nejradši by zapomněl i na jejich obyvatele. Nejradši by zapomněl na celý Southland. Odstěhovat se. Poznat jiné město. Do Londýna. Jenom on, jeho kámoš a pes Zero. *Londýn...* Už samo jméno zavánělo dobrodružstvím.

„Ty mě vůbec neposloucháš! Sedíš tady a čučíš do zdi! Je to možné?“ vytrhl ho ze zamyšlení Peter, ale Ian dál dělal, jako by nevládního otce neslyšel. Kuchyňským oknem znuděně hleděl na tmavý vjezd. Před neony osvětleným starým vjezdem do garáže, pod Ianovým basketbalovým košem, stála Peterova nejnovější vy-
možnost: pořádná motorka Harley-Davidson. Jako zubař s dobře

prosperující praxí si jeho nevlastní otec vloni konečně splnil svůj klukovský sen. Teď každou volnou minutu leštil Dyna Super Glide a s pohledem znalce na něm něco opravoval. Ian však silně pochyboval o tom, že jeho nevlastní otec vůbec ví, co je to klíč.

Potřebuje změnu, mínil Peter, když ho Ian přistihl, jak kladkostrojem málem vytrhl nádrž harleje. Dělníci z ordinace už tomu „přijdou na zoubek“. Skutečně řekl „přijít na zoubek“, nejspíš proto, že se snažil být vtipný.

Ian v duchu zakroutil hlavou a podíval se po Zerovi. Irský setr ležel v pelechu a okusoval svoji nejoblíbenější hračku. Gumovou slepici. Ještě pořád byl rozrušený, skákal na Iana a vítal ho, jako by byl pryč celé měsíce. On jediný měl radost, že ho tak pozdě vidí. Ianova máma už odešla do postele a nechala Peterovi volné pole působnosti. Když Iana policie přivezla, nejspíš jenom s povzdechem potřásla hlavou, nicméně Peter se určitě rozčilil, že u ní Ianovi všechno projde.

„Co jsi zase provedl? Policie tě sem přivezla jako zločince. Víš, kdo všechno chodí ke mně do ordinace?“

„Teď?“ poškrábal se Ian na bradě. „Hm, nech mě přemýšlet. Nikdo? ... Vždyť ji představuješ.“

„Nebud' drzý, ano! Určitě si myslí, že máš něco společného s drogami nebo že jsi něco ukradl. Okamžitě si tě spojí s těmi výtržníky, kteří se vloupávají do aut na Warrior Square a pak pořádají nedovolené závody.“

Ian se posměšně podíval na nevlastního otce, který v hedvábném pyžamu a s černou koňskou hřívou představoval poněkud směšnou figurku.

„Nesud' druhé podle sebe, *tati*,“ odvětil Ian a dal si záležet na posledním slovu. Neminulo se účinkem. Viděl, jak Peter hněvi-

vě zařal ruce v pěst. Oči se mu zúžily a rty se na okamžik roztrásly. A to bylo všechno. Pak se dvakrát zhluboka nadechl, odhodil na záda svoji koňskou hřívu a spolkl vztek. Zdá se, že mu lekce čchi-kungu svědčí.

Peter si přitáhl židli a přisedl si k Ianovi. „Poslyš,“ řekl klidným hlasem. „Taky jsem dělal kraviny, když mi bylo tolik co tobě. To mi fakt můžeš věřit. Vždycky jsme jeli dolů do Six Pines a s holkama...“ Přestal mluvit, protože musel kýchnout. „Necháme toho. Taky jsem dělal blbiny, ale nikdy mě domů nepřivezla policie. A už vůbec ne o půlnoci.“

Ian pokrčil rameny.

„Máš něco společného s tím požárem?“

„Požárem?“

„Ten hangár hořel, Iane. Neslyšel jsi ty hasičské sirény? Určitě tam zasahují tři cisterny.“

Ian zakroutil hlavou. Sirény skutečně vůbec nevnímal. Dotsud mu to kvílení znělo v uších. Neklidně se zavrtěl na židli. Co je s Bpm? A s Cathy? Pokoušel se najít odpověď v Peterově tváři. Ale viděl v ní jen to, že se jeho nevlastní otec musí dost snažit, aby potlačil zlost.

„Jestli jsi to byl ty, radši to řekni hned. Policie, ehm, na to přijde.“

„Jestli jsem to udělal, nebo ne, je přece jedno.“ Natáhl ruku po Zerovi.

„Jak... jak jsi na to přišel? Samozřejmě chci vědět, co se s tebou děje, a... a opravdu mě uráží, co tady předvádíš, Iane.“

„Pro tebe je přece důležité jenom to, co si šuškejí pacienti u tebe v čekárně.“

Zero zavrtěl ocasem, vstal a s gumovou slepicí v tlamě při-

běhl k Ianovi, který ho láskyplně podrbal za ušima. „Jestlipak už jste to slyšel? Ten zubařův spratek založil požár! A zatkla ho policie,“ napodoboval Ian paničku s bolavými zuby.

Peter na to nereagoval. Ani se nenaštval, ani se nezasmál. Opatrně posunul na stranu zvadlé pivoňky, aby na Iana líp viděl. „Tvoje matka... si o tebe dělá obrovské starosti, Iane. Nejprve jsi před pár dny křičel ze spaní, huhňal jsi něco o...“ Peter hledal správné slovo, „duchách. Volal jsi: *Pomoz mi, pomoz mi! Světla se přibližují.* Zero štěkal jako pomínutý.“

Ian k nevlastnímu otci na okamžik zděšeně vzhlédl. Světla se přibližují? Poslední týden spal špatně – ale přece nemluvil ze spaní, nebo ano? Světla? Ne, o tom nic nevěděl.

Aby se nemusel podívat nevlastnímu otci do očí, vrtěl se na židli a hladil Zera po hlavě.

Duchové! Opravdu to říkal? *Duchové...*

I v hangáru mu tohle slovo při pohledu na světla projelo hlavou.

Duchové.

„Iane?“ Peter se k němu důvěrně naklonil. „Jestli máš problémy, jakkoliv velké, můžeš za námi přijít. Za mámou i za mnou. Slyšíš? To přece víš.“

Zero Ianovi olizoval ruku a on se musel zasmát, protože ho hrubý psí jazyk lechtal, ale setr toho nechtěl nechat. Nevlastnímu otci Ian neodpověděl. Cítil však, jak to v Peterovi vře.

4.

Hamburgery chutnaly stejně jako jejich obal. Zachary hodil svůj nakousnutý burger zpátky do papíru a posunul jej po palubní desce vozu.

„Už to nebudeš?“ Tan měl plnou pusou hranolků, skoro ani nemohl mluvit. Z koutku úst mu vytékal kečup červený jako krev. Zachary si mimoděk vzpomněl na upíra. Vhodnou postavu už Tan měl. A bledý byl také.

„Klidně si posluž,“ odtušil s povzdechem.

Dřepěli v motorestu dlouhé hodiny a pozorovali profesora, který celou tu dobu nedělal nic víc a nic míň, než že hleděl na hodinky a srkal vodu. Zacharymu připadalo, jako by dědek stál před důležitým rozhodnutím. Mohl by odpřisáhnout, že ten chlap přemýšlel o bedně. V jednu chvíli byl Tan natolik nervózní, že by ho nejradši zatáhl na dvůr a na místě si ho podal, aby zjistil, kde je pacient číslo 5. Ale jejich zaměstnavatel si nepřál žádný rozruch. Zachary musel chlapce zklidnit, jenže pak už měl toho vasedávání sám dost a rozhodl, že budou čekat v autě.

Vzal si zaměřovací dalekohled, který se nasazoval na flintu, jež ležela v kufru dodge. Jako starý námořník zaměřil vchod do motorestu. „Vážně si chceš koupit takhle drahou věc?“ popichoval ho Tan, ale Zachary si chtěl po posledních odměnách od šéfa něco doprát. Puškohled se jmenoval „Victory“ a vyklubal se

z něj hotový zázrak. Optika od společnosti Carl Zeiss s integrovaným laserovým dálkoměrem, který předával hodnoty do optiky. Fantastické. Zachary zamířil laserovým paprskem na dveře motorestu a potom jím projel parkoviště. Bylo to 123 metrů ke vchodu a 78 metrů k profesorovu zchátralému datsunu. Pro zvěť byl paprsek téměř neviditelný, natožpak když se šerilo. Ještě tentýž den, kdy si puškohled koupil v loveckých potřebách, vyjel Zachary ze Sacramenta do El Dorado Hills.

črčestí výstřely trefil šest bažantů. Ani jednu neminul.

„Kde je ten děda?“ Sotva Tan dojedl hranolky a Zacharyho hamburger, už mu zase kručelo v břiše. Nervózně listoval několika špatně čitelnými faxy, které nosil v kapse džínů od chvíle, co je před třemi dny obdržel od šéfa.

Profesor doktor Fabrizio Biaggi. Narozen 1920 v Římě. Studoval medicínu a později neurologii a genetiku. Od roku 1942 žil v USA. Následovala řada bydlišť a univerzit. Nejdřív pracoval Biaggi z pověření Kanadského zdravotnického institutu pro Kanadský výbor biotechnologického poradenství, který se mimo jiné zabýval geneticky modifikovanými plodinami a problematikou epidemií. V roce 1982 odešel do důchodu, ale v institutu stále zastával čestnou funkci.

Na rozdíl od Tana se Zachary naučil klíčové údaje především v hotelovém pokoji. Nechtěl podcenit přípravu, třebaže zatím se jejich cílové osobyjevily – jak to Tan nazval – *nenáročné na péči*.

Pronásledovali profesora po dálnici číslo 17 směrem na Ottawu, dokud datsun kousek za Arnpriorem rychlostní komunikaci neopustil a nezabočil na prašnou cestu, která se táhla asi tři kilo-

metry mezi rozkvetlou řepkou a žlutými ječnými poli. Nad klasy svítalo zapadající slunce. Zachary se držel zpátky, protože se obával, aby je profesor za sebou – kvůli prachu, který vířili – okamžitě neobjevil.

„To se mi nelíbí,“ zamumlal Tan. „Kam jede?“

„Domů rozhodně ne.“

Tan otevřel přihrádku. Vedle dřevěného pouzdra leželo pár injekčních stříkaček s ochrannými kryty a pár zmuchlaných pokutových bloků. Pod nimi Tan nahmatal revolver a krabičku s náboji. „Je to vlevo.“

Zachary přikývl a trochu zrychlil, aby kvůli oblakům prachu neztratil datsun z dohledu. Přes stažené okýnko slyšel rachocení šterku o plech. Mířil po rozbité cestě až ke stinné lesní pěšině. Najednou se ochladilo. U lavičky s grilem Zachary zabočil.

„Je to tu pěkné,“ podotkl Tan a otevřel bubínek revolveru. Rutinně ho začal nabíjet.

„Nemáme ho zabít, rozumíš?!“

„Jasně.“ Tan se ponížene usmál a hodil krabičku s náboji zpátky do přihrádky. „Jenom ho vyslechnout.“

„Jenom ho vyslechnout. Přesně tak.“ Zachary zastavil a pustil stěrače. Přes šmouhy na skle viděl mezi hustými borovicemi dřevěný domek. Slunce už zmizelo za stromy. Na úzkou mýtinu a domek dopadaly dlouhé stíny. Tmavé ruce soumraku. Zachary viděl, jak se v domě postupně rozsvěcovala světla. „Nezapomeň si nástroje,“ připomněl Tanovi, který už vyskočil z dodge.

Tan se ještě jednou neochotně sklonil k autu, vyňal z přihrádky tři stříkačky a pouzdro.

Zachary k němu přes střechnu natáhl ruku. „A tu zbraň dej radši mně.“

Zapadající slunce ozařovalo oblohu zvláštním způsobem. Na mracích se objevil ohnivě červený lesk. Přes tmavé větve borovic vyhlížely červené mraky jako šlehající plameny. Zachary a Tan se opatrně blížili ke srubu. Drželi se okraje vjezdu, mimo výhled z okna a postupovali kupředu jako vycvičení vojáci.

Zachary došel k datsunu, který stál zaparkovaný pod stříškou obrostlou vinnou révou. Aniž by spustil vchod z očí, protáhl se kolem dveří u řidiče. Z domu slyšel kašlajícího dědka a potom spláchnutí záchodu. Okamžitě naznačil Tanovi, že má být zticha. Z jednoho ze zadních pokojů se ozvaly šouravé kroky.

Na chvíli zaváhal, pak mávnutím přivolal parťáka.

Skrčení se proplížili přístřeškem pro auto a ocitli se u zadní strany domu. Pozemek vypadal zpustle a jen stěží se dal rozlišit od přilehlého lesa. Nezasřídzené jabloně, divoký živý plot a dávno zapomenuté záhonky způsobily, že zahrada byla temná a hrůzostrašná. čřzumění stromů připomínalo Zacharymu White Lake. Uvědomil si, že ve chvílích, kdy mu adrenalin napíná každý nerv v těle, vnímá věci, které by ho jinak vůbec nezajímaly.

Zachary dal Tanovi znamení. Pomalu se vplížili přes čtyři schody na verandu a blížili se k zadním dveřím. Každou minutou tma houstla. Do šumění keřů a stromů tiše cvakal větrník. Síťka proti hmyzu napůl vylezla z rámu a klika i šrouby na dveřích byly povolené. Zasunul si revolver za opasek a tiše Tanovi poručil, aby na tři vešel do dveří.

Kluk přikývl, vytáhl pouzdro a zaujal pozici. Zachary potichu počítal: jedna... dva...

Ticho prořízl hlasitý zvuk. Zachary vykřikl bolestí a převalil se na bok. Jeho bubínek!

Někdo mu do něj vrazil rozžhavenou jehlu. Aspoň mu to tak připadalo. Až když dopadl na verandu, všiml si, že se větrník divoce točí.

Pak spatřil stát v otevřených dveřích starého muže. V ruce držel pistoli – ne, bylo to něco jiného. Bylo to větší, masivnější, téměř jako obrovská vodní pistole, ale místo hlavně uviděl Zachary jakési parabolické zrcadlo.

Sonická pistole, blesklo mu hlavou.

Profesor vlastnil NRAD, pro experty na bezpečnost nejnovější výkřik techniky. S touto zbraní bylo možné ostrými, bolestivými tóny donutit útočníka utéct. Zachary někde četl, že tuto techniku využívají obchodní lodě, aby se vyhnuly pirátům.

Biaggi něco křičel, ale kvůli pískání v uších mu Zachary nerozuměl. Chtěl na muže namířit svou zbraň, ale nebyl schopen oddálit ruku od ucha. Hergot, klel v duchu, ať to přestane! Hrozilo, že ztratí vědomí.

Pak se všechno seběhlo rychlostí blesku. Dědek sonickou zbraní vykrýval jen úzký prostor verandy. Dvěma skoky byl mladík u něho a pěstí ho udeřil do žeber. Už se napřahoval k další ráně, když se profesor náhle svezl k zemi proti síti na hmyz.

Jakmile Biaggi upustil zbraň, opět zavládlo ticho. Zacharyho bolest se zmírnila v tepání a pak odezněla úplně. Ale i tak se cítil, jako by mu ucho uřízli a ránu polili vřelým voskem. Zachary se namáhavě zvedal. Tan neustále bušil do profesora, který ležel na zemi a sténal.

„Dědku mizernej!“ zařval Tan.

Muž se nepříliš úspěšně snažil vyhnout ranám, jenže Tan nepolevoval.

Konečně našel Zachary rovnováhu. „Nech ho!“ burácel dveřmi do obýváku. Jeho parťák ho však neslyšel nebo slyšet nechtěl. Bez ustání mlátil profesora, který se v obýváku na koberci choulil do klubíčka mezi starými křesly. Muž sténal.

„Přestaň, Tane, nech ho! To stačí!“ zasyčel Zachary a málem vysadil zasíťované dveře z pantů.